

ham strax, saasnart vedkommende Eier erklærer, at den ham tilladte Tobaksdyrkning for Fremtiden ophører saaledes, at det almindelige Forbud ogsaa skal have Anvendelse paa hans Jord. Afgiver Eieren ikke en saadan Erklæring, udbetales Erstatningen først ved Udgangen af Aaret 1880.

§ 5.

Kommissionens Forhandlingsprotokoller med alle til samme hørende Bilag ville være at indsende til Finanzministeren og at vedlægge Statsregnskabet.

De af Kommissionen tilkjendte Erstatninger blive at udbetale af Statskassen gjennem vedkommende Amtstue eller Kæmmerkasse.

§ 6.

Kommissionens Medlemmer erholde, forsaavidt Forretningen afholdes udenfor den Kommune, i hvilken de bo, 8 Kr. i Dagpenge og deres Befordringsudgifter erstattede af Statskassen efter indgivne Regning.

§ 7.

Kommissionens Kjendelser kunne ikke indantes for Domstolene.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Under de senere Aars Forhandlinger om Forandringer i Toldtarifen har det været almindelig erkjendt, at naar Dækning for Tab ved forskjellige Nebstættelser af Indførselstolden paa Fornødenhedsgegenstande skal søges blandt andet i en Forhøjelse af Tolden paa Tobak, vilde det ikke kunne tilstædes, at den indenlandske Tobaksavl, — ved hvilken der kan antages at produceres henved en halv Million Pund Tobak aarligt, — fortsættes uhindret saaledes som hidtil, ikke alene fordi Statskassens Tab ved den ubeskattede Forbrug af indenlandsk Tobak blev følgeligere, men i Særdeleshed fordi det med Sikkerhed kan antages, at den indenlandske Tobaksavl vilde tiltage meget betydeligt, naar Bestyrelsen forpøgedes ved Forhøjelse af Tolden paa fremmed Tobak.

Det kunde synes naturligt at raade Bod herpaa ved at paalægge den indenlandske Tobaksavl en Afgift, som svarede til Forskjellen mellem den nuværende og den fremtidige Indførselstold af Tobak, hvorved den nuværende Bestyrelse af den indenlandske Tobaksavl vilde bevares uforandret, — og de af Regjeringen i Samlingerne 1872 og 1873 forelagte Forslag gif ogsaa i den Retning; — men det maa vistnok erkjendes, at

en saadan Beskatning af den indenlandske Tobaksavl, hvad enten den gaar ud paa at beskatte Produktet eller den til Aalen benyttede Jord, vil være uforholdsmæssig befærende for Producenten, ligesom Kontrol og Skatteopkrævningen vil blive uforholdsmæssigt kostbar for Statskassen.

Man har derfor troet at det vilde være rigtigere, naar en forøget Statsindtægt skal søges gjennem forhøjet Tobaksafgift, da fuldstændig at forbyde Aalen af indenlandsk Tobak, saaledes som ogsaa blev foreslaaet af et Flertal af Udvalget i dets under 11te Mai 1875 afgivne Betænkning om Forslag til Lov om Toldafgifter.

Forbydes indenlandsk Tobaksavl, vil det være billigt at erstatte de hidtidige Tobaksavlere Værdiforringelsen af de til Aalen benyttede Bygninger og Redskaber, og at give dem en passende Tidsfrist til at gaa over fra Tobaksdyrkning til anden Benyttelse af Jorden, hvorimod man ikke kan finde Grund til tillige, — saaledes som af for nævnte Flertal foreslaaet, — at give Erstatning til Eieren af de hidtil til Tobaksdyrkning anvendte Jorder, da disse Salgsværdi ikke vil formindskes ved Forbudet.